

[Dohrmann]

slaget og gennemførte det, som Socialdemokraterne havde kæmpet forgæves for i mange, mange år.

Nu kommer reaktionerne, og jeg er da ikke et øjeblik i tvivl om, at når der overhovedet ligger et forslag på Folketingets bord i dag, er det, fordi reaktionerne har været så stærke. Der er blevet indsamlet underskrifter og alt muligt andet, og så, i anledning af at vi snart skal have afholdt valg, siger regeringspartierne: jamen det skal vi sandelig også have gjort noget ved. Og så sætter man sig som sædvanlig ned sammen med Socialdemokraterne og genforhandler, hvorefter man forsøger at bilde folk ind, at der ligger nogle vældige lempelser i forslaget. Det er bluff, det er snyd, og det er tyveri fra pensionsopsparerne – det er kort sagt uanstændigt.

Man forstår udmærket godt, at opsparringslysten her i landet er svigtende. Man forstår også, at folk opsiger deres nugældende kontrakter, hæver pengene og sørger for at få dem brugt. Men det er vel egentlig det modsatte, regeringspartierne udadtil går og opfordrer folk til. De skulle gerne spare lidt op for at begrænse forbruget.

Handlinger af denne karakter virker i stik modsat retning, og derfor er det et forslag, som regeringspartierne under ingen omstændigheder skal roses for.

Vi agter ved tredjebehandlingen at stemme for lovforslaget, og det gør vi alene, fordi det medfører en lempelse i 1988. Som jeg har sagt, skal der være folketingsvalg inden så længe. Vi håber, at det folketingsflertal, der forefindes i dag, bliver ændret, således at Fremskridtspartiet får afgørende indflydelse, og så skal vi garantere for, at de regeringspartier, der i dag står her og hykler, at de vil sænke pensionsskatterne, bliver tvunget til det efter næste folketingsvalg. Vi stemmer derfor ja til lempelsen i 1988 i forventning om, at vi ved valget får en afgørende indflydelse, således at lovgivningen kan ændres inden 1989 og regeringspartierne tvinges til nogle lempelser fremover.

Albrechtsen (VS):

Jeg har sjældent hørt nogen bruge så lang tid på at tordne imod et forslag, de agter at stemme for, som tilfældet var med hr. Dohrmann.

Når det drejer sig om debatten her, kan man vel sige, at det, der er sikkert, er, at man forøger begunstigelsen af den private pensionsopsparing i 1988 med mellem 2 og 3 mia. kr. Det er vel stort set det eneste, der ikke er nogen, der har anfægtet i denne debat, og det er vitterlig en forkert ting at give sig af med.

Jeg vil godt stille skatteministeren et spørgsmål. Jeg har i og for sig stillet det til spørgetiden, før jeg var klar over, at der så hurtigt ville komme en førstebehandling. Det er muligt, at skatteministeren kan afklare spørgsmålet allerede her under debatten. Mit spørgsmål lyder: hvor skal de 2-3 mia. kr. komme fra? Finansloven bliver jo forringet med dette beløb. Jeg går ud fra, at forligspartierne har aftalt, hvem det er, der skal holde for og klare den udgift på 2-3 mia. kr., som skal hældes ned i lommerne på dem, som har råd til at bedrive privat pensionsopsparing, og så vil jeg gerne have at vide, hvor det er aftalt at pengene skal komme fra.

Så er der åbenbart en dyb uenighed mellem Socialdemokratiet og forskellige borgerlige ordførere om virkningen af dette forslag, når vi kommer ud over året 1988. Hr. Bernhard Baunsgaard og hr. Dohrmann understregede i deres indlæg, at dette naturligvis kun drejer sig om 1988, og jeg forstår, at de betragter valget som en mulighed for ligesom at vaske tavlen ren og eventuelt bane vejen for yderligere skattebegunstigelser, yderligere lempelser af realrenteafgiften efter valget.

De borgerlige ordførere fra regeringspartierne har hæftet sig meget ved, lige netop hvad der sker i 1988, og tillagt det stor betydning, mens de har forsøgt på at bagatellisere, hvad der eventuelt måtte ske i årene derefter, og det giver mig en ubehagelig mistanke om, at vi risikerer, at når den lempelse, som sker i 1988, er gennemført, genoptager disse pensionskasser, som jo er i stand til at lægge et vældigt pres på de borgerlige partier, deres kampagne, og så vil man endnu en gang bøje af og sikre, at de også får nogle lunser i 1989, 1990 osv.

På den baggrund er det klart, at VS under ingen omstændigheder vil støtte et lovforslag af denne karakter.

Hvis derimod Socialdemokratiet har ret i, at dette betyder en fastlæggelse af rammerne for mange år frem i tiden, altså en cementering af det nuværende system, vil det jo ikke